

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Cavssini Trecensis E Societate Iesv, De Eloqventia
Sacra Et Hvmana**

Caussin, Nicolas

Coloniae Agrippinae, 1626

Philippi Macedonis de sua liberorum infœlici conditione pronunciato.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68724](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68724)

retur, erat & patri nonnihil suspectus, quod quæcumque in aula regia aduersus populum Romanum dicerentur, reselleret, eorumque causam nauiter amplecteretur, hanc occasionem arripuit Perseus, & ex priuata similitudine in apertum odium tandem erupit: celebrabant fortè lustrum Macedones, cum pro more iuuenes regij suis quisque copijs st. pati concurrerent, ita ut in vi. Persei furore nihil ad iustam prælii speciem præter ferrum, deesset, eo certamine longè superior. Demetrii acies apparuit, quod indigne ferens Perseus, fratrem ad conuiuium vocantem respuit: festo deinde die iactatis de ludicra vtrique sermonibus speculator ex conuiuium. Persei, ad audiendum quæ, in aula Demetrii iactarentur, missus est, qui à iuuenibus extrinsecus Demetrii egressus male multatus abscessit, eius rei ignarus Demetrius, mox quin comessatum, inquit, ad fratrem inuis, & iram, si qua fortè ex certamine resideret, nostra hilaritate, lenimus? conclamant omnes eundem esse, sed qui exploratorem pugnis exceperant, factum dissimulantes, gladios sub veste occultant, quibus se si quavis esset, defenderent: speculatores in vestibulo adiuu Persei stabant, qui extemplo ad dominum ingressi nuntiant Demetrium venire, inter multos gladijs cinctos, hoc metu permotus Perseus, claudis fores, & fratrem aditu excludit. Postero die Perseus insidias sibi à fratre comparatas Philippo patri renunciat. Rex Demetrium ad se vocari, & principes aliquot iubet, quibus miseram, & suam, & liberorum conditionem, hac oratione significat: qua finita Perseus Demetrium, parricidij accusat, Demetrius fratris criminationem resellit, sed tandem miser adolescens, causa excidit, & fratris dolo, patrisque nimis credula crudelitate veneno interfectus est, cuius innocentiam, cum postea Persem agnouisset,

set, dolore cõsumptus est, & moriens Thyestæ execrationes in Perseum filium erudit, qua irrita non occiderent.

PHILIPPI MACEDONIS,
de sua liberorum, infœlici conditione pronuntiatio.

Hæc oratiuncula est veluti, apparatus ad causam.

Sædeo miserimus pater, iudex inter duos Inrepatihios, accusatorem parricidij, & reum aut nu. granu confictis, aut admisi criminis, labem apud exemplum meos inuenturus: iam pridem quidem hanc procellam imminetem timebam, quum vultus inter vos minimè fraternos, cernerem, quum voces quasdam subibat deflagrare iras vestras, purgari suspiciones posse, etiam hostes armis positos foedus inisse, & priuatas multorum similitates finitas: Subituram vobis aliquando germanitatis memoriã, puerilis quodam simplicitatis, cõsuetudinisque inter vos, meorum denique præceptorum, quæ vereor, ne vana surdis auribus cecinerim. Quoties ego audientibus vobis detestatus exempla discordiarum fraternarum, horrendos euentus eorum retuli, quibus se, stirpemque suam, domos, regna funditus euertissent? Meliora quoque exempla parte altera posui, sociabilem, consortionem inter binos. Lacedæmoniorum reges salutarem per multa sæcula ipsi, patriæque eandem ciuitatem, posteaquã mos sibi quique rapiendi tyrannidem exortus sit, euersam. Iam hos Eumenem, Attalûque fratres, à quam exiguis rebus propè, ut puderet regij nominis mihi Antiocho, & cui liber regum huius ætatis, nulla re magis, quam fraternã vnanimitate regnum æquasse. Ne Romanis quidem exemplis abstinui, quæ aut visa, aut audita habebam. T. & L. Quintiorum, qui bellum mecum gesserunt, P. & L. Scipionum, qui Antiochum deuicerunt, patris, patriuque eorum quorum perpetuam vitæ concordiam mors quoque miscuit. Neque vos illorum scelus, similiisque sceleri euentus deterere à vecordi discordia potuit: neque horum bona mens, bona fortuna ad sanitatem flectere viuo, & spirante me, hæreditatem.

Lacedæmonij regu lib.

erant meam ambō, & spe, & cupiditate improba petitis: eo usque me vivere vultis, donec alterius vestrum superstes, haud ambiguum regem alterum, mea morte faciam nec patre potestis pati, nihil chari, nihil sancti, nominis nostri, cuius vice regni vnus insatiabilis amor successit. Agite conscelerata aures paternas: decernite criminibus mox ferro decreturis, dicite palam, quicquid aut veri potestis, aut comminisci, libet: referat aures sunt, quae posthac, secretis alterius ab altero criminibus claudentur.

O E C O N O M I A I
orationis.

I. Exordium graue, & plenum commiserationis. Præuisus antea à patre fratrum morbus, & adhibita remedia, qua propter vim mali parum valuerunt: hinc ille lachryma.

II. Ex vna parte, sine ulla discordiarum exempla, ex altera fructus concordia propofitua: sed nihil contra vim ambitionis potuerit. Coniunctionis exempla sumpta à Lacedaemoniis, Quippe Lacedaemone bini Reges diu regnarunt, cum scilicet luxuria aberat, & pecunia, fuit insignis moderatio in Eumene, & Attalo regibus, in Quintijs, Scipionibus, quorum meminerunt Valerius, Plutarch. Cicero. Eumenes rex fratribus perpetuo dicere solebat: si ut regem vitamini, ego vobis ut fratribus vitar: si autem ut fratres, ego vobis ut rege. Sane. Max. serm. 9. de magistratu.

III. Erumpit acerba exulcerati patris inter filiorum discordias conquestio.

PERSEI ACCVSATORIS A-
ctio, in Demetrium fratrem
parricidij reum.

Status duo complectitur; crimen parricidij; & amicitiam cum Romanis. Inuentio argumentorum tota pene est ab adiunctis. Dispositio grauiora expedit initio. Character est valde probabilis, artificiosissima oratio.

Periendā nimirum nocte ianua fuit, & armati comessatores accipiendū, prabendūq; ferro iugulum, quādo n. n. credidit.

nisi perpetratum facinus. Eadem peritus insidijs audio, quae latro, atque insidiator. Non nequicquam isti vnum Demetrium filium te habere: me subditum, & pellice genitum appellat. Nam si gradum, si charitatem filij apud te haberem, non in me querentem deprehensas insidias, sed in cum qui fecisset, fauores. Nec adeo tibi vilis vita esset nostra, ut nec præterito periculo meo moueretur, neque futuro, si insidiantibus sit impune. Itaque si mori tacitum oportet, taceamus, precati tantum Deos, ut à me ceptum scelus in me finem habeat, nec per meum latius tu petaris.

Querimonia grauis.

Sin autem, quod circumuentis in solitudine natu ipsa subiecit, ut hominum, quos nunquam viderint, fidem tamen implorent: mihi quoque ferrum in me strictum cernenti, vocem mittere liceat, per te, patriumque nomen, quod vtri nostrum sanctius sit iam pridem sentis, ita me audias precor, tamquam si voce, & comploratione nocturna excitus mihi quiritanti interuenisses, Demetrium cum armatis nocte intempte in vestibulo meo deprehendisses. Quod tum vociferarer in re praesenti pavidus, hoc nunc postero die quoror. Frater, non comessantium in vicem iam diu viuimus inter nos regnare, utique vis: huic spei tuae obstat aetas mea, obstat gentium ius, obstat vetustus Macedoniae mos, obstat

Ambitio crudelis.

verò etiam Patris iudicium. Huc transcendere nisi per meum sanguinem non potes. Omnia moliris, & tentas: adhuc seu cura mea, seu fortuna restitit parricidio tuo, hesternae die in lustratione, & decursu, & simulachro ludicropugnans, funestum prope praelium fecisti: nec me à morte aliud vindicauit, quam quod me, ac meos vinci passus sum, ab hostili praelio, tamquam fraterno iusu, pertrahere me ad cenam voluisti. Credisne, Pater, inter inermes conuiuas me connaturum fuisse, ad quem armati comessatum venerunt? Credis nihil à gladijs nocte periculum fuisse, quem sudibus te inspectante prope occiderunt? quid hoc noctis, quid ut inimicus ad iratum? quid cum ferro succinctis iuuenibus venis? conuiuam me tibi committere ausus non sum, comessatorem te cum armatis venientem recipiam? si aperta ranna fuisset, funus meum parares hoc tempore, Pater, quo querentem audis. Nihil ego tamquam acculator criminose, nec dubia argumentis colligendo, ago: quid enim, negat se cum multitudine venisse ad